

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 1

6. vsk

28.2.2009

”Herra, pelasta minut ilmaiseksi!”

Jumalattomat syntiset ihmiset säästyvät iankaikkiselta kuolemalta vain siksi, että Jumala on armollinen. Oikeudenmukaisuuden terävä kirves iskeytyisi pian kuivuneisiin ja hedelmättömiin puihin ellei Jeesus huutaisi Jumalalle ääneen: ”Sääli häntä vielä jonkin aikaa!”

Monet syntiset, jotka ovat kääntyneet Jumalan puoleen, ovat kiitollisina jälkeensä todenneet, että vain Jeesuksen armon tähden heitä ei tuhottu. Ellei Jumala olisi pitkämielinen, me emme pelastuisi (2. Piet. 3:15).

Erään taistelun aikana erästä upseeria ammuttiin lähietäisyydeltä ja luoti osui hänen povitaskussaan olleeseen lompakkoon. Tappava luoti iskeytyi lompakossa olleeseen hopearahaan ja mies säilyi vahingoittumattomana. Kyseissä amerikkalaisessa hopeakolikossa oli teksti: ”Dei gratia”, ”Jumalan armo”.

Tämä kosketti miehen mieltä niin syvästi, että hän otti esille kristillisen traktatit, joka hänelle oli annettu kun hän oli lähtenyt rintamalle. Jumala siunasi upseerin lukuhetken ja Jumalan armosta hänestä tuli Jeesukseen uskova ihminen.

Oletko sinä pelastettu? Oletko kokenut elämässäsi vapautumisen? Siinä tapauk-

nessa kiitä Jumalaa hänen armostaan. Muista sanat ”Dei gratia” äläkä unohda, että me pelastumme armon tähden.

Kun armo lähestyy, se aina olettaa, että ihminen, jota se lähestyy, on arvoton. Armon toiminta-alue loppuu siinä, missä ansiot alkavat. Mikä suloinen sana tämä onkaan sinulle, jolla ei ole arvoa, ei ansioita, ei mitään hyvää. Sovittajamme antaa rikokset ja hulluuden anteeksi pelkästä vapaasta armotahdostaan.

Sanalla ”armo” (grace) on sama merkitys kuin paljon käyttämällemme sanalla ”ilmainen” (gratis). Wyckliffe rukoili: ”Herra, pelasta minut ilmaiseksi!” Juuri niin! Millään teoilla ei voi ostaa pelastusta. Mutta taivaallinen Isä antaa pelastuksen lahjana ilmaiseksi eikä hän syytä.

Armon saamme Jeesukselta uskon kautta. Sitä, joka uskoo häneen, ei ikinä tuomita. Sinä syntinen, antakoon Jumala sinulle armon, että katsoisit Jeesukseen ja eläisit iankaikkisesti. Katso nyt, sillä tänään on pelastuksen päivä.

*Charles H. Spurgeon (1834–1892)
Saarnaajien kuninkaaksi kutsuttu
englantilainen baptistijulistaja
(Suom. POM)*

Meerin mietteitä

Latautumishetkiä

Hoitelen työkseni pieniä kaksospoikia. He pyrkivät usein syliini lähteäkseen pienen hetken kuluttua vauhdilla omiin leikkeihinsä. Heidän tarvitsee olla sylissä, aivan lähellä, kokemassa hellyyttä ja huolenpitoa. Sitten he taas jaksavat ja rohkenevat kokea uusia asioita.

Kun he kaatuvat tai sattuu muita haavereita, pienet kädet ojentuvat ja lapset pyrkivät syliin. Päiväunilta herätessä ei liene parempaa paikkaa kuin syli, jossa saa hiljaa ja rauhassa availta silmiä ja levätä vain.

Miten on meidän laitamme kristittyinä? Osaammeko ja muistammeko ja haluammeko pyrkiä usein Hyvän Paimenen syliin? Hän on koko ajan valmiina lohduttamaan, hoitamaan, kantamaan ja kuuntelemaan meitä. Hän ei ole kaukana, vaan Hän on lähellä meitä. Hän on koko ajan kuulolla, jos Hänen lapsellaan olisi jotain kysyttävää tai kerrottavaa. Hän tietää, missä liikumme ja mitä ajattelemme. Hänelle ei ole mitään salattua.

Miksi emme luottaen turvautuisi Häneen pienissä ja isoissa asioissa! Lapsi on niin ihastuttava esimerkki luottavaisesta avun tarvitsijasta ja avun vastaanottajasta. Hän tekee sen niin luontevasti ja mutkattomasti.

Jumala tarjoaa meille myös erityislanteita, jolloin saamme Hänen hoitoaan. Jokapäiväinen Sanan lukeminen ja kuuleminen on mitä parhainta ja välttämättömintä seurustelua Herran kanssa. Muistamme Raamatusta, kuinka Jeesuskin vetäytyi hiljaisuuteen ollakseen kahden Isän kanssa. Niissä tilanteissa me lataudumme ottamaan vastaan elämän haasteita.

Olen iloinnut siitä, että kirkoissa on melkein joka sunnuntai ehtoollinen. Jeesus hoitaa meitä konkreettisesti ehtoollisen leivässä ja viinissä.

Saamme jättää kaikki syntimme ja saastaisuutemme Jeesukselle ja jatkaa matkaamme puhdistettuina. Näin saamme uusia voimia arjen kilvoitukseen.

Elämä ei liene helppoa kenelläkään. Siksi on ensiarvoisen tärkeää kutsua Jeesus matkaseuraksi jokaisena päivänä. Hänen seurassaan on turvallista kulkea outojakin teitä ja kohdata pelottaviakin haasteita. Hän on luvannut, ettei Hän koskaan hylkää eikä jätä omaansa pulaan. Monesti huolestumme ja hapuilemme tuntemattomassa maastossa, mutta Jeesuksella on tilanne koko ajan hallinnassa. Saamme kiittää Häntä hyvästä seurasta.

Runoilija rukoilee Taivaan Isää:

Siunaa elämäni, siunaa työtäni.

Auta, että tunnen läsnäolosi.

Anna lampun loistaa, mieli tynnytyä.

Isä, öin ja päivin pidät kädestä.

Turvallista matkaa Jeesuksen seurassa

Meeri Auramo

Trio Keskenkasvuiset: Hän minut valoon vie

Kun ostat tämän CD-levyn, tuet levyn koko hinnalla Evankeliumin opintoyhdistyksen työtä, sillä laulutrio Keskenkasvuiset on lahjoittanut levyt meille työmme tukemiseksi. Tilaukset puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostitse evank@evank.org. Hinta 10 e.

Pääkirjoitus

Kristinuskon ilman Kristusta

Ajatus kristinuskosta ilman Kristusta voi kuulostaa mahdottomuudelta, mutta saatamme olla lähempänä sellaista kristinuskoa kuin luulemmekaan. Viime vuoden lopulla ilmentyneessä kirjassaan ”Kristukseton kristikunta” Michael Horton toteaa, että kristinuskon, josta Kristus puuttuu, leviää, kun saarnoissa keskitytään moraalisiin kysymyksiin ja elämäntapaneuvoihin eikä ristien teologiaan, sanomaan Kristuksesta sijaiskärsijänämme.

Kukaan ei tunne itseään vaivautuneeksi, jos puhut Jeesuksesta, joka auttaa sinua lähimmäissuhteissasi tai parantaa hyvinvointiasi... Mutta jos alat puhua elämän suurimmasta kriisistä, synnistä, jonka Jeesus kantoi ristillä, jotta avuttomat synnintekijät voisivat uskoa ja panna luottamuksensa häneen eikä itseensä, silloin menetät kuulijoiden mielenkiinnon.

Hortonin kirjaa pidetään yhtenä voimakkaimmista viime aikoina esitetyistä vetoamuksista palata takaisin ristien ja evankeliumin äärelle. Kiihköttömmin sanakääntein hän osoittaa, että me olemme vaihtaneet aarteistamme kalleimman itsekeskiseen elämän laadun parantamiseen ja lukemattomiin aktiviteetteihin, toimintamuotoihin ja loputtomaan tekemiseen...

Saman asian ilmaisi puoli vuosisataa sitten Donald G. Barnhouse todetessaan, että sielunvihollisen ei tarvitse heittää kristittyjen eteen kuin joukon hyviä hengellisiä haasteita, aktioita ja muita toimintamuotoja saattaakseen uskovien huomion pois Kristuksesta. Tai jos tarvitaan, hän voi kiinnittää tunnontarkkojen kristittyjen huomion haluihinsa, tunteisiinsa, kokemuksiinsa, moraalisiin velvoitteisiin, ja

niillä hän ainakin saa huomion vedetyksi pois Kristuksesta muihin asioihin.

Monien kirkkojen ja kirkkokuntien päähuolena on nykyisin se, että ne menettävät jäseniä. Mutta missä kannetaan huolta siitä, että me menetämme ristiinnaulitun Kristuksen? Kristillisissä yhteisöissä enemminkin kannetaan huolta siitä, miten pysyä ajanmukaisina, hyväksytyinä, ihmisten toiveet täyttävinä ja mahdollisimman vähän maailmaa loukkaavina.

Poikkeuksia on. Mutta sitä mukaa kun ongelmamme ei enää ole syyllisyydestä pääseminen vaan kuinka parantaa elämää tässä maailmassa, me emme enää tarvitse Sovittajaa, vaan elämäntaitojen neuvoja, jotka opettavat meitä saamaan irti elämästä enemmän. Ja kirkot tarvitsevat kokoustapojensa uudistuksia, musiikkina uudistusta, ihmisten toivomia toimintamuotoja.

Seuraus tästä on ollut, että osa kirkkojen toimintoista muistuttaa kovasti niitä toimintoja, joita ns. maalliset järjestöt sekä yhteiskunta jo ennemminkin tekevät. Lähetystyökin on osittain samanlaista kuin valtioiden ja sekulaarien avustusjärjestöjen työ.

Erityisesti evankelisen kristillisyyden sanotaan tällä hetkellä kukoistavan, kun sen menestystä mitataan samanlaisilla mittareilla kuin liike-elämän, poliittisten puolueiden ja viestintävälineiden menestystä mitataan.

Mutta mikä on tämän kukoistavan kristillisyyden sisältö? Kristukseton kristillisuus ilman pyhän Jumalan tuntemista, ilman ihmisten syntien tuntemista ja ilman Kristusta ristille naulittuna sovittajanamme ja tuomiomme sijaiskärsijänä.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Tänäkin vuonna on turvanamme ikiaikojen Jumala

Vuoden alkaessa kyselin, mikä Raamatun sana olisikaan tämän vuoden matkatoveri. Sen kanssa olisi hyvä vaeltaa ja kohdata kaikki, mitä Herra antaa. Mieleeni nousi tuttu Herran *lupaus*. Uskohan on tarttumista Jumalan lupauksiin. Lupausten täytymys ja paras on aina edesspäin ja sinne usko kurkottaa.

Mutta saako näin monin tavoin epäonnistunut ihminen omistaa itselleen Raamattuun sisältyviä suurenmoisia lupauksia? Ainakin voin omistaa kaikki sellaiset Jumalan lupaukset, jotka rajoituksetta koskevat jokaista ihmistä – jokaista, joka turvaa Jumalaan hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen uhrikuoleman perusteella.

Saan siis omistaa itselleni Herran lupauksen: ”Sinun turvasi on ikiaikojen Jumala, sinua kantavat iankaikkiset käsivarret” (5. Moos. 33:27, KR 38).

Jumala on kaikkivaltias ja iankaikkinen Jumala. Hän on aina muuttumaton ja vakaa. Hän on ottanut minutkin syliinsä. Saan levätä hänen iankaikkisten käsivarsiensä varassa. Ne kestävät kaiken, vaikka minä en kestäkään. Ne sulkevat suojelukseensa kaiken sen, mitä tämäkin vuosi tuo mukanaan.

Tapahtuu, mitä tapahtuu, hän hoitaa joka tapauksessa, vaikka itse en sitä aina kokisikaan. Silloinkin, kun ulkonainen ihmistemme menehtyy, niin sisällinen kuitenkin päivä päivältä uudistuu (2. Kor. 4:16).

Samassa Raamatun luvussa 5. Moos. 33 on myös ihmeellinen Herran lupaus tai vakuutus siitä, miten hän toimii kohdallani: ”Niin kuin sinun päiväsi, niin olkoon sinun voimasikin” (5 Moos. 33:25).

Minun ei siis tarvitse elää tätä vuotta enempiä kuin päivän kerrallaan. Herra antaa sen viisauden, voiman ja kestävyuden, mitä juuri tänään tarvitsen. Siksi selviän tämän päivän haasteista ja töistä ja selviän huomistakin.

Minun ei tarvitse surra sitä, mikä minua kohtaa huomenna tai missä olen puolen vuoden kuluttua. Saan pitää sydämesäni kiinni Jeesuksen sanoista: ”Älkää siis huolehtiko huomispäivästä, se pitää kyllä itsestään huolen. Kullekin päivälle riittävät sen omat murheet” (Matt. 6:34).

Jumala ei kiellä sitä, etteikö tänään sydäntäni saattaisi pusertaa ja etteikö minulla saisi olla paha olo. Mutta hän pitää huolen, että tämän päivän annoksen pystyn ottamaan vastaan ja kantamaan, koska hänen käsivartensa kannattelevat minua.

Ihmisenä saan suunnitella elämäni eteenpäin. Mutta silloin on hyvä muistaa Jaakobin sanat: ”Ettehän te tiedä, mitä huomispäivä tuo teidän elämäänne! Savua te olette, joka hetken näkyy ja sitten haihtuu. Näin teidän tulisi sanoa: ’Jos Herra tahtoo, niin me elämme ja teemme sitä ja sitä’” (Jaak. 4:14,15).

Niin kuin tänään niin myös huomenna minua kannattavat iankaikkiset käsivarret. Siihen luotan ja se riittääköön! Ja se totisesti riittää jokaiselle tämänkin vuoden päivälle!

Olavi Peltola

Lehtemme pyritään julkaisemaan parillisina kuukausina. Seuraava numero ilmestyy, jHs. huhtikuussa.

Jumalan tehtävä on olla avuttomien auttaja

Jumalan rakkaus ei ole riippuvainen meistä, se ei syty meidän rakkaudestamme eikä sammua meidän vihastamme. Jumala ei vain rakasta, vaan hän *on* rakkaus (1. Joh. 4: 8).

Jumala rakastaa sen vuoksi, että hän on Jumala. Jumala rakastaa oman olemuksensa ”uumenista”, pulppuavasti, tuhlailevasti, vapaasti. ”Hän antaa aurinkonsa nousta niin pahoille kuin hyvillikin ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin.”

Samalla kertaa loukkaavinta ja ihaninta tässä Jumalan tuhlailevassa rakkaudessa on, että se kohdistuu erityisesti kaikkiin pieniin, avuttomimpiin, arvottomiin ja syntisiin. Jumala muistaa erityisesti niitä, joita muut eivät muista ja hän etsii niitä, joita muut eivät etsi.

Tämä oli ja on meille jokaiselle loukkaus kunnes me löydämme itsemme juuri noiden arvottomien rinnalta: kieltäneen Pietarin, syntisen vaimon ja ryöväriin viereltä. Silloin loukkauksesta tulee meille ihana lohdutus.

Kuka osaisikaan mitata kaikki ne sisäiset ahdistustilat joissa uskomme pettää, toivomme sammuu, rakkautemme kylmenee, vuoroin vaihtelee epätoivo ja raivo, vuoroin tylsä välinpitämättömyys.

Kukaan, jota Jumala tahtoo käyttää, ei jää näitä kokemuksia vaille. Mutta kaikkien sisäiseen ahdistukseen Jumala aina antaa aikanaan avun Kristuksessa.

Jos olet vaarassa langeta kuolleeseen uskoon, luottamaan johonkin omaasi, hän sanoo: Kristus on lain loppu, vanhurskaudeksi jokaiselle, joka uskoo. Jos tuntosi tyyttää sinua, Jumalan viha ja tuomio kauhistaa, hän näyttää kärsivän Kristuksen –

ja taakka vieritetään sinulta ja voima uudistuu. Jos edistymisesi kristillisyydessä on puolinaista ja kituvaa, hän niiden vai-vojen alla opettaa sinua tyytymään sanaan: ”Tyydy minun armoon. Minun armossani on sinulle kyllin, sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa.”

Tyhjän päälle joutunut voi kokea Jumalan todellisuuden

Te kaikki, jotka olette maistaneet hätää ja avuttomuutta, mutta turvanneet Jumalaan, tiedätte kokemuksesta, että Jumalan tehtävä on olla juuri avuttomien auttaja, hukuttujen pelastaja, kaatuvien nostaja.

Meidän uskomme Jumalaan ja hänen näkymättömään maailmaansa saa uuden, kokemukseen perustuvan varmuuden, kun olemme olleet tyhjän päällä ja kokeneet, että näkymättömät kädet kannattivat meitä.

On suurta armoa, että uskomme saa tällaisen kokemuksen vahvistaman todellisuuspohjan. Harvahan meistä olisi elämän leveää ja mukavaa tietä kulkiessaan huomannutkaan, että Jumala kulkee rinnallamme, hoitaa meitä ja tuhlailee hyvyytään osaksemme. Mutta juuri avuttomuuden ja hädän aikoina me Jumalan ensiksi löysimme, silloin hän tarttui elämäämme varmoin käsin. Meille jäi pääasiaksi, että Jumala oli hädässämme mukana.

*Eino Sormunen (1893–1872)
Kuopion hiippakunnan
ensimmäinen piispa
Otteita kirjasta Jumalan edessä*

640 vuotta sitten syntyneen tsekkiläisen Jan Husin muistolle

Jan Husinecky eli Jan Hus syntyi pienessä Husinecin kylässä lähellä nykyisen Tšekkoslovakian etelärajaa todennäköisesti 1369. Hänen tarkasta syntymäpäivästään ei ole täyttä varmuutta.

Vartuttuaan mieheksi Husista tuli yksi varhaisimmista uskonpuhdistajista Rooman kirkossa. Hänen opetuksensa sisällön tähden Rooman kirkko tuomitsi hänet 1411 pannaan, kirkonkiroukseen.

Kolme vuotta myöhemmin katoliset piispat ja kardinaalit Konstanzin kirkolliskokouksessa Saksassa tuomitsivat hänet harhaoppisena kuolemaan. Hus oli silloin 46-vuotias.

Husin syntymästä tulee tänä vuonna kuluneeksi 640 vuotta. Tämän johdosta otamme esille joitakin vaiheita Husin elämästä ja työstä tässä ja jossakin tulevassa numerossa. Mitä maksoikaan 600 vuotta sitten evankeliumin puolesta toimiminen!

Kristusta julistettava tavallisille ihmiselle

Hus opiskeli teologiaa roomalaiskatolisesa tiedekunnassa Prahassa. Hänestä tuli sekä pappi että teologian professori.

Hus painotti julistuksen merkitystä seurakunnassa ja käytti aikaa saarnaamiseen ja sielunhoitoon poikkeuksellisen paljon enemmän kuin oman aikansa papisto yleensä. Hus halusi tuoda Kristuksen tavallisten kansalaisten elämään heidän omalla kielellään. Kun kirkoissa siihen aikaan saarnattiin latinaksi, Hus käytti saarnoissaan tsekin kieltä.

Jo opiskeluaikanaan hän kiinnostui Englannissa vaikuttaneen kirkon uudista-

jan ja Raamatun kääntäjän John Wycliffen toiminnasta. Miehet eivät tiettävästi koskaan tavanneet, mutta samassa kirkolliskokouksessa 1415, missä Hus tuomittiin harhaoppisena poltettavaksi, myös John Wycliffe tuomittiin harhaoppiseksi ja hänen maalliset jäännöksensä tuomittiin poltettavaksi. (Wycliffe oli kuollut sydänkohtaukseen Englannissa 31 vuotta aikaisemmin.)

Kamppailua kuoleman edessä

Teloitustaan Hus joutui odottamaan vankilassa useita kuukausia. Hän arveli, että kuoleman viipyminen oli tarkoitettu antamaan hänelle mahdollisuuden ajatella Kristuksen kuolemaa ja miettiä Kristuksen ristiinnaulitsemista. Hän kirjoitti, että kuoleman odottaminen vankilassa oli antanut hänelle aikaa miettiä niitä monia kärsimyksiä, joita edesmenneet pyhät olivat joutuneet uskonsa tähden kärsimään. Hän oli enemmän kuin ennen ajatellut sitä, miten tie tästä maailmasta taivaaseen on täynnä suruja ja kyyneliä.

Vankilassa Hus myös muisti, että kuolemaansa kohti kulkeva Jeesus oli kyllä lohduttanut opetuslapsinaan sanomalla: ”Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan, ja uskokaa minuun.” (Joh. 14:1 KR 38). Mutta lohdutuksesta huolimatta Jeesus oli kokenut kuoleman kauhistavana asiana. Siitä puhuessaan Jeesus oli avannut opetuslapsille oman sydämensä ja sanonut: ”Minun sieluni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti; olkaa tässä ja valvokaa minun kanssani” (Matt. 26:38 KR 38).

Eräässä kirjeessään ystävälleen Hus kirjoitti rukouksen: ”Oi sinä rakastava Kristus, vedä sinä meidät pelkurit luoksesi, sillä ellet sinä vedä meitä, me emme voi seurata sinua. Liha on heikko, mutta anna armon kulkea edellä, anna sen kulkea vierellä ja anna sen kulkea perässä. Sillä ilman sinua me emme voi tehdä mitään.”

Raamatun sana ja Kristus apuna

Teloitusta odottaessaan Hus kertasi vankilassa kuukaudesta toiseen Raamatun lauseita, jotka olivat hänestä kuin sellaisia lähteitä, joista juominen virkisti hänen uupunutta henkeään. Yhä uudelleen hän pysähtyi esim. tällaisten kohtien ääreen: ”Älkääkä peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua” (Matt. 10:28 KR 38). ”Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua” (Luuk. 9:23 KR 38). ”Missä minä olen, siellä on myös minun palvelijani oleva” (Joh. 12:26 KR 38).

Kun teloituspäivä tuli, Hus kiinnitettiin paluun ja hänen ympärilleen asetettiin polttopuita. Hänelle annettiin vielä mahdollisuus perua opetuksensa, mutta hän vastasi polttopuiden keskeltä: ”Siinä evankeliumin totuudessa, josta olen kirjoittanut, jota olen opettanut ja jota olen saarnannut, siinä totuudessa olen valmis kuolemaan tänään.”

Rovio sytytettiin ja kun liekit alkoivat koskea avutonta ruumista, Hus alkoi laulaa latinaksi laulua ”*Christe fili Dei vivi miserere mei*” – Kristus, sinä elävän Jumalan Poika, ole minulle armollinen. Kun hän tuli säkeistöön ”*qui natus es ex Maria Virgine*” – joka syntyi neitsyt Mariasta – tuuli painoi liekkejä vasten hänen kasvojaan. Hän ei enää kyennyt laulamaan, laulu jäi kesken, mutta vielä ennen kuolemaansa hän jaksoi sanoa: ”Herra, sinun käsiisi minä annan henkeni.”

-POM

Katso tulevat tilaisuutemme

kotisivuiltamme os. www.evank.org.

Tulossa olevia kokouksia mm:

- **Kuopio** Kristus-päivä 14.3. Jouko Nieminen, Per-Olof Malk,
- **Joensuu** Kristus-päivä 18.4. Jouko Nieminen, Per-Olof Malk,
- **Tampere** Kristus-päivä 9.5. Paavo Suihkonen, Juhani Aitoma, Per-Olof Malk
- Jyväskylä** 5. valtakunnallinen Kristus-juhla 8.–9.8.

Tervetuloa Jumalan armosanan ääreen!

Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Tarkennus

Lehtemme edellisen numeron 6/08 sivulla 7 oli artikkelissa kappale, joka alkoi: ”Armo on sitä, että vain Jeesuksen kuuliaisuuden tähden voin olla Isälle kuulainen...” Tämä kappale tulee olla seuraavassa muodossa:

”Armo on sitä, että vain Jeesuksen kuuliaisuuden tähden voin olla Isälle kuulainen. En ole välttämättä kuulainen Raamatun sanalle ja kehotuksille *niin, että yrittäisin lainomaisesti noudattaa niitä* (ja yritä elää niiden mukaan), vaan *olen kuulainen* Hänelle, joka rakastaa minua, ja on päästänyt minut synneistäni verellään.”

Armo riittää -lehti

tavoittaa uusia lukijoita usein siten, että lapset tilaavat lehden vanhemmilleen, vanhemmat lapsilleen, sukulaiset toisilleen ja lukijat tutuilleen. Esitämme lämpimän kiitoksen tästä yhteistyöstä.

Kun tilaatte lehden jollekin henkilölle, varmistuttehän samalla siitä, että ao. henkilö itse toivoo saavansa lehden. Kiitos!

Jeesuksen armollinen kutsu on voimassa meille tänään

Muistat varmaan sen puheen, jonka Jeesus piti juutalaisten lehtimajanjuhlan viimeisenä päivänä. Johannes kertoo, että Jeesus silloin ”seisoi ja huusi ja sanoi: ’Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niin kuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat.’” (Joh. 7:37–38.)

Juutalaiset viettivät lehtimajajuhlaa Jerusalemissa syksyisin sadonkorjuun jälkeen. Juhla kesti seitsemän päivää. Ohjelma oli mahtava ja sitä tultiin seuraamaan kaukaisistakin maista, aina Intiasta ja Espanjasta asti. Lehtimajajuhlan aikana Jerusalemi oli hyvin kansainvälinen kaupunki.

Juhlaviikon aikana temppeleissä teuras-tettiin peräti 70 härkää. Iltaisin ja öisin temppeleli oli juhlaa lauluun lukemattomin soitduin. Monet suuntasivat iltakävelynsä temppeleli suuntaan ja pysähtyivät ihailemaan valaistujen rakennusten kauneutta. Aamuin ja illoin ja eri tilaisuuksissa soitettiin hopeisia trumpetteja ja suuret kuorot lauloivat. Seremonioita johti 446 pappia.

Juhlan viimeisenä päivänä kaikki, niin papit kuin jerusalemilaiset ja kaupunkiin tulleet sadattuhannet pyhiinvaeltajat, pukeutuivat parhaimpiinsa. Kukin sai oikeaan käteensä pitkän palmunoksan ja vasempaan käteensä sitrushedelmiin kuuluvan paratiisihedelmän. Suurena kulkueena haettiin vettä Siiloan lammikosta. Kun vesi oli kaadettu alttarille, leeviläiset alkoivat laulaa psalmeja 68. Kansa vastasi leeviläisten lauluun omilla lauluosuuksillaan, kumarsi kohti alttaria ja heilutti ilmassa palmunoksia.

Jeesuksen kutsu juhlatuon aikana

Vuorolaulun päätyttyä tuli ohjelmassa pieni tauko. Uskotaan, että juuri silloin Jeesus nousi jollekin korokkeelle, huusi ympärillä oleville, jotta mahdollisimman moni kuulisi, ja sanoi: ”Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon.”

Minua on hämmästyttänyt melko tavalla se, mitä tämän kutsun jälkeen tapahtui. Johannes kertoo, että kansan keskuudessa syntyi vilkas keskustelu Jeesuksesta. Jotkut pitivät Jeesusta uutena profeettana. Toiset pitivät häntä Vanhan testamentin lupaamana Messiaana. Toiset eivät pitäneet häntä minään vaan totesivat: ”Ei suinkaan Kristus tule Galileasta.” Muutamat taas kokivat Jeesuksen niin hankalana, että he tahtoivat ottaa hänet kiinni.

Kaiken tämän Johannes kertoo ja tiivistää syntyneen tilanteen sanoihin: ”Niin syntyi kansassa eripuraisuutta hänen tähtensä” (Joh. 7:43).

Mikä minua on hämmästyttänyt tässä kaikessa on se, ettei kenenkään sanota noudattaneen Jeesuksen esittämää kutsua. Kukaan ei mennyt Jeesuksen luo!

Ihmisillä oli kyllä mielipiteitä hänestä. Joukossa oli hyviä ja myönteisiä ja oikeitakin mielipiteitä. Mutta kukaan ei kaivannut Jeesusta elämäänsä niin, että olisi mennyt hänen luokseen. Kellään ei ollut ”Jeesus-janoa”. Kukaan ei tullut Herran luo ottaakseen vastaan, mitä hän tarjosi.

Mietin tässä, kuinka monta jumalanpalvelusta ja seuratilaisuutta ja juhlaa mahdollisimman viettää samalla tavalla kuin juutalaiset viettivät lehtimajanjuhli-

aan Jerusalemissa. Kansaa on koolla, joskus paljonkin. Ollaan koolla Jeesuksen nimessä ja hän on lupauksensa mukaan läsnä. Hänen äänensä kuuluu. Monenlaisia mielipiteitä esitetään hänestä. Mutta kukaan ei tarvitse häntä elämäänsä.

Juhlan jälkeisenä päivänä yksi saa armon

Kun luetaan Johanneksen kertomusta eteenpäin, tullaan juhlan jälkeiseen arkipäivään. Jeesus on pyhäkössä jo varhain. Silloin eräs ihminen tulee Jeesuksen luokse – tai oikeastaan hänet tuodaan. Kirjanoppineet ja fariseukset tuovat Jeesuksen luokse aviorikoksesta kiinni otetun naisen ja asettavat hänet joukon keskelle.

Missä mahtoi olla rikoskumppani? Oliko hän kenties jo lähtenyt ryhmänsä mukana paluumatkalle kotimaahan?

Edellisenä päivänä Jeesus oli seissyt siinä ja tungoksen keskellä huutanut: ”Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni...” Nyt hänen sanojensa kaiku oli temppelein seinistä tauonnut. Juhlapukuinen kansa oli poissa. Jäljellä olivat juhlien roskat ja palmunoksien kappaleet ja irronneet lehdet ja pudonneiden paratiisihedelmien tallatut jätteet. Ja tuo roskanainen, joka oli kuin irronnut kuiva lehti palmunoksasta tai kuin rikkinäinen, tallattu paratiisihedelmä.

”Jos joku janoaa, niin tulkoon”, oli Herra sanonut. Nyt hän vain kirjoitti sormellaan jotakin maahan, kenties nuo eilisen päivän sanansa. Lopulta hän suoristautui, katsoi kirjanoppineita ja fariseuksia ja sanoi: ”Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä” (Joh. 8:7).

Tuuli kuljetti roskia temppeelialueen kujilla ja pihamaalla. Katkenneita palmunoksia ja lehtiä oli yltympäri aluetta juhlien jäljiltä. Kärpäset olivat heränneet ja lentelivät lämpenevässä aamussa hedelmäjäännösten ympärillä. Ja tässä tämä ihminen seisoi Jeesuksen edessä.

Hän sai Jeesuksen lupaan avun. Hän sai armon. Ja mikä myös on ihmeellistä, hän näyttää olleen ainoa, joka sai avun noilla lehtimajajuhlilla olleista sadoista tuhansista ihmisistä. Hän.

Kyselen: Miksi niin usein täytyy käydä näin? Monet kuulevat Jeesuksen kutsun, monet tarvitsevat Jeesuksen armoa, mutta kukaan ei tule – tai tulee vain yksi. Miksi meidänkin aikanamme niin usein käy samalla tavalla kuin Jerusalemin temppeleissä juhlien jälkeisenä päivänä: ”Kun heidän omatuntonsa todisti heidät syyllisiksi, menivät he pois...” (Joh. 8:9).

Eihän näin pitäisi käydä! Kuinka lähellä he nyt olivatkaan! Näköetäisyyden päässä Jeesuksesta, kuuloetäisyyden päässä hänen puheestaan, ja omatunto todisti heidät syyllisiksi. Kaikki oli valmiina. He näkivät syntinsä ja näkivät Vapahtajan, joka antaa syntejä anteeksi.

Mutta he menivät pois!

Ystäväni. Sinäkin voit joskus kokea itsesi kuin roskaksi juhlakansassa, roskaksi seurakunnassa, roskaksi Jumalan valittujen joukossa. Älä kuitenkaan koskaan mene pois Jeesuksen luota, vaikka omatuntosikin todistaisi sinut syylliseksi. Jää hänen luokseen!

Jeesuksen armollisen kutsun kaiku on vaiennut temppeleissä, mutta sen sisältö on yhä voimassa. Tänäänkin ovat siis voimassa Vapahtajan sanat: ”Jos joku teistä janoaa, niin tulkoon minun tyköni...”

Per-Olof Malk

Kuuntele raamattuluentoja

Kotisivuillamme netissä on 26 raamattuluentoja, jotka ovat tietokoneella kuunneltavissa mutta ne ovat myös tallennettavissa kunkin omille CD-levyille. – Opiskele Raamattua kotona tai raamattupiirissä äänitteittemme avulla! www.evank.org.

Kristus on sijaisemme

Juuri ennen kuin Jeesus ratsasti Jerusalemiin kärsimään ja kuolemaan koko maailman syntien ja syyllisyyden tähden hän kertoi vertauksen. Vertauksessa kuningas antoi matkaan lähtiessään kolmelle palvelijalleen tehtävät. Heidän tuli pitää huolta herransa omaisuudesta. Kun kuningas palasi hän vaati palvelijansa tilille teoistaan. Samalla hän tuomitsi kuolemaan ne, jotka olivat ilmoittaneet, etteivät kaivanneet häntä kuninkaakseen. (Luuk. 19:11–27)

Näiden jakeiden äärellä meitä puhuttelee sellainen Raamatun jakso, jota kuvaa malli: hyviä tekoja ja kuuliaisuutta seuraa palkinto, kirkas kruunu taivaan valtakunnassa.

Ajatusta työtä ja ansioita seuraavasta palkkiosta voidaan kutsua lain kaavaksi. Sen mukaan ihminen on tulosvastuullinen toimija, jonka pääsy taivaaseen perustuu ihmisen tekemiin hyviin tekoihin. Kaava sanoo, että lain täyttävä saa lain kautta elämän. (Room. 10:5, Gal. 3:12)

Teemme virheen jos ryhdymme soveltamaan kuulemaamme niin, että alamme teoillamme varmistella pääsyä taivaaseen. Tämä johtuu lain luonteesta. Laki nimittäin edellyttää, että rakennettaessa pelastus lain varaan ihminen on velvollinen täyttämään lain kaikilta osin.

Raamattu varoittaa meitä: joka ryhtyy rakentamaan taloa, laskekoon sen kustannukset ja arvioikoon, voiko hän menestyä projektissaan. (Luuk. 14:28) Olemmeko sittenkin ylitsepääsemättömän tehtävän edessä? Talon rakentaminen kun on pitkäaikainen projekti.

Näillä sanoilla viitataan siihen tosiasiaan, että lain vaatimusten täyttämiseksi ei

ole kyse vain tästä hetkestä. Yrittäessämme saavuttaa pelastuksen teoillamme olemme velvolliset täyttämään lain yhtä lailla tänään kuin menneisydessämme ja tulevaisuudessamme. Onko menneisyytemme nuhteeton? Tuoko tulevaisuus pelkkiä voittoja?

Raamattu ilmoittaa vastaansanomattomasti, että joka on rikkonut lain yhdessä kohdin, on rikkonut lain kaikissa kohdin (Jaak. 2:10). Siksi oikeudenmukaisen tuomarin on tuomittava meidät kaikkiin rangaistuksiin, jotka lain mukaan olemme ansainneet kivityksistä alkaen leirin ulkopuolelle ajamiseen ja iankaikkiseen kado-tukseen. Meidän on mahdoton kulkea lain vaatimusten viitoittamaa tietä taivaaseen. Lain tarjoama tie pelastukseen on poikki.

Jeesus Kristus on se Jumalan palvelija, joka Jeesuksen opettaman vertauksen menestyksekkään ja vastuun kantamisessa onnistuneen palvelijan tavoin tuottaa toimillaan hedelmää, täyttää lain ankarat vaatimukset ja kantaa ansionsa Jumalan eteen.

Jeesus ei jää nauttimaan ansioistaan yksin. Hän on tehnyt kaiken meidän epäonnistujien ja syyllisten puolesta. Jeesus on tehnyt kaiken sinun ja minun puolesta, jotta me vapautuisimme pyrkimyksestä ansaita pelastus teoillamme.

Jeesus on sijaisemme ja sovittajamme, joka kuolemallaan ristillä uhrasi itsensä meidän tähtemme. Hän nousi ylös kuolleista ja osoitti näin olevansa Kuningas, jolla on valta. (Room. 1: 4) Hänellä on valta armahtaa sinut ja minut – ja sen hän myös tekee. Jääkäämme Kristuksen armon ja anteeksiantamuksen varaan.

Markus Malk

Uskon ja epäuskon erilaiset ”pohtimistavat”

Uskon kautta minulla on aarteita, joita minulla ei ole, toisin sanoen minulla on aarteita, joita minä en näe, ja joita minulla kaikkien käsityksen mukaan ei ole. Mutta luonteensa mukaisesti usko omistaa juuri sellaisia etuja, joita se ei näe eikä tunne, ja se käyttää niitä aivan kuin ne olisivat käsillä, eikä sillä ole mitään muuta lohdutusta, kuin se varma tieto, että Jumala ei valehtele.

Sellaista usko vaikuttaa kaikenlaisissa tilanteissa. Kun minun esimerkiksi on kuoltava, kun kuolema astuu silmiäni eteen, kun minun täytyy täältä erota ja kun minä en tiedä, mihin seuraavalla askeleella jalkani lasken, silloin epäusko epäröi ja kauhistuu sanoen: ”Mihin minä joudun?” ”Kuka tietää, mihin nyt tulen?” Epäusko tahtoo aina nähdä ja tuntea; mutta kun se

ei saa nähdä, niin sen täytyy joutua epätoivoon.

Usko sitä vastoin ajattelee: ”En tiedä, minne joudun. Erotta minun täältä täytyy. Minä en näe mitään enkä tunne mitään, mutta minä tahdon jättäytyä Hänen haltuunsa, joka on sanonut: ’Heitä murheesi Herran päälle.’ Siihen luottaen minä erkanen täältä, sillä minä tiedän, että Jumala ei voi valehdella.”

Näin uskolla on elämä, vaikka se ei sitä näe, jopa vaikka se ei näe muuta kuin päinvastaista.

Mistä se siis kuitenkin sen tietää? Ainoastaan siitä Jumalan sanasta, jonka hän on sanonut, siitä, että Hän ei tahdo päästää kädestään niitä, jotka häneen turvautuvat.

*Martti Luther
Mietteitä Mark. 9:23 pohjalta*

Teologeille ja teologiasta kiinnostuneille uusi aikakauslehti

Ajankohtainen teologia

Ilmestyy 2009 kaksi kertaa. Kukin tilaaja saa omat tunnukset lehden teologille keskustelufoorumille Internetissä, missä lehden ilmestyttyä voidaan sen artikkeleiden pohjalta käydä keskustelua ja ottaa esille myös muita ajankohtaisia teologisia kysymyksiä. Lisätietoja julkaisijan kotisivulla www.evank.org.

Näyttenumero ilmestyy huhti-toukokuussa. Näyttenumeron tilaukset osoitteella Ajankohtainen teologia, PL 17, 05831 Hyvinkää, (019) 41 42 43 tai sähköpostitse evank@evank.org. Postiosoitteen lisäksi sähköpostiosoitteen antaminen on suotava.

Näyttenumeron ilmestyttyä voivat halukkaat tilata lehden. Tilaushinta 10 euroa/vsk. Tilauksen tehneet saavat ohjeet keskustelufoorumille kirjautumisesta.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry.

100-vuotiaan bassolaulajan Shean tunnuslaulu ”On Herra suur” syntyi Ruotsissa

Helmikuun 1. päivänä 2009 bassolaulaja George Beverly Shea täytti 100 vuotta. Hän on meillä Suomessa verraten tuntematon, mutta englanninkielisessä maailmassa hänen nimensä on tuttu jo vuodesta 1944 lähtien, jolloin Billy Graham kutsui hänet laulamaan radio-ohjelmissaan.

Varsinaisen ”läpimurtonsa” laulajana Shea teki 1954, kun hän ensimmäisen kerran esitti laulun ”How Great Thou Art”, ”On Herra suur”, Suomessa myös tunnettu alkusanoistaan ”On valtava sun voimasi oi Herra”.

Laulun merkillinen historia

Tämän laulun historia on merkillinen ja osoittaa, miten monta vaihetta jo yhden hengellisen laulun tiellä voi olla. Kuinka eivät sitten yhden ihmisen elämänkohtalotkin voisi olla mutkaisia ja merkillisiä!

Laulu on syntynyt Ruotsissa. Ruotsalainen toimittaja, runoilija ja maallikko-saarnaaja **Carl Gustav Boberg** (1859–1940) joutui 1885 ukkosmyrskyn yllättämäksi kotimatallaan Kronabäckin kirkosta Ruotsin kaakkoisrannikolla. Myrskypuuska oli erittäin raju, mutta se meni aika pian ohi.

Kun Boberg tuli kotiinsa, hän avasi ikkunan merelle päin ja näki Mönsteråsin lahden peilityynenä. Hän myös kuuli kirkonkellojen soivan tuttua hautajaismelodiaa: ”Kun iäisyyden kellot kutsuvat pelastetun sieluni sapatin lepoon.” Omien sanojensa mukaan Boberg kirjoitti sinä iltana yhdeksän säkeistöä pitkän runon ”O store Gud”, ”Oi suuri Jumala”.

Seuraavana vuonna Boberg julkaisi runonsa kotipaikkakuntansa lehdessä

Mönsteråsiissa. Myöhemmin hän möi runon oikeudet Ruotsin lähetysliitolle (Svenska Missionsförbundet), jonka piirissä runoa alettiin laulaa käyttämällä sävelenä vanhaa ruotsalaista kansansävelmää. Boberg julkaisi runon yhdessä sävelmän nuottien kanssa toimittamassaan lehdessä *Sanningsvitnet* 1888.

Boberg kirjoitti kaikkiaan sanat noin 60 lauluun. Hän myös työskenteli yhdessä tunnetun ruotsalaisen runoilijan Lina Sandellin kanssa (1832–1903).

Ruotsista maailmalle

Bobergin laulu löysi tiensä englantia puhuviin maihin mutkien kautta. Se käännettiin saksaksi (*Wie gross bist Du*, 1907) ja saksasta venäjään (*Velykiy Bog*, 1912). Vuonna 1922 amerikkalainen raamattuyhdistys julkaisi venäläisen käännöksen USA:ssa osana venäjänkielisten laulujen kokoelmaa.

Laulu tavoitti USA:n rannikot uudelleen vuonna 1925. Siitä kiitos ruotsalaiselle E. Gustav Johnsonille, joka teki ruotsalaisesta alkuperäistekstistä useita englanninkielisiä käännösversioita. Noihin aikoihin laulu ei kuitenkaan saavuttanut amerikkalaisten suosiota.

Venäläinen käännös oli se, joka herätti englantilaisen lähetysaarnajan Stuart K. Hinen kiinnostuksen, kun hän vaimonsa kanssa työskenteli Ukrainan maaseudulla. Hine käytti Bobergin venäjäksi käännettyä laulua toimiessaan pappina Ukrainassa ja käänsi laulun myös englanniksi.

Hinen ensimmäiset kaksi englanninkielistä säkeistöä kuvastivat Bobergin kunnioitusta jumalalliselle voimalle luonnossa.

Hän lisäsi kolmannen säkeistön, joka oli omistettu Jumalan ihmeelliselle rakkaudelle, joka tuli todeksi Kristuksen sovituskoulemassa: “Kun muistan sen, ett Poikansa Hän antoi, Sen uhrin määrää tuskin ymmärrän.”

Toisen maailmansodan syttyminen pakotti Hinen vaimoineen palaamaan Lontooseen, missä he jatkoivat evankeliumin julistamista Saksan hyökkäyksen pelottamien sotapakolaisten keskuudessa. Lupaus pelastuksesta Kristuksen toisessa tulemisessa innoitti Hinea tekemään lauluun neljännen ja viimeisen säkeistön: “Kun Kristus tulee suosionhuutojen saattelemana...”

Vuonna 1949 Hine julkaisi laulun lähetyslehdessä, jota levitettiin 15 maahan. Laulu levisi ja saavutti Yhdysvallat uudestaan vuonna 1951, jolloin James Caldwell esitteli sen raamattukonferenssikeskus Stony Brookissa Long Islandilla. Vuonna 1954 missiologi J. Edwin Orr kuuli nagaheimon jäsenten laulavan sitä Intiassa.

Laulu on käännetty lukuisille kielille, mm. kiinaksi, japaniksi, koreaksi, romaniaksi, puolaksi ja espanjaksi. Laulu löytyy arviolta 900 eri äänilevyiltä.

Laulun suosio on kestänyt yli 50 vuotta

Samana vuonna George Beverly Shea tapasi ystävänsä George Grayn Oxford Streetillä Lontoossa. Gray antoi hänelle kopion laulusta “On Herra suur”, joka hänellä sattui olemaan salkussaan. Laulun englanninkielinen nimi oli silloin: “*How Great Thou Art*”.

Laulua alettiin laulaa Billy Grahamin suurissa kokouksissa Euroopassa ja Amerikassa. Mutta vasta Billy Grahamin vuoden 1957 Madison Square Gardenissa pidetyssä suurkokouksessa laulu sai suuren suosion. “Me lauloimme sen varmaankin sata kerta newyorkilaisten pyynnöstä”, kertoo helmikuun 1. päivänä 100 vuotta täyttänyt Shea. “Ja sen jälkeen laulua esi-

tettiin lähes kaikissa Billy Grahamin kokouksissa.”

BBC teki vuonna 2000 tutkimuksen, jossa Bobergin laulu äänestettiin Englannin suosituimmaksi hengelliseksi lauluksi. Amerikassa Christianity Today -lehti teki vastaavanlaisen tutkimuksen 2001, jolloin “*On Herra suur*” -laulu sijoittui toiselle sijalle suosituimpien laulujen joukossa. Amerikkalaisten rakkain hengellinen laulu oli tutkimuksen mukaan “*Amazing Grace*”, “On armo suuri, ihmeinen”. Sen sanoittaja on 1700-luvulla elänyt englantilainen John Newton.

Nina Mäntylä
ja Per-Olof Malk

Laulajia etsitään lisää

Viime keväänä syntyi ajatus kuorosta, joka elvyttäisi neliäänisten hengellisten lauluhelmien laulupeirinnettä.

Ajatus on edennyt. Ilmoittautuneita on jo lähes 20, mutta vielä joukkoomme mahtuu!

Äänitteiden ja nuottien avulla voi kukin harjoitella äänensä omissa oloissaan. Lisäksi on tarkoitus pitää yksi tai kaksi harjoitusta ainakin osalle kuoroa Jyväskylässä (aika ja paikka ilmoitetaan myöhemmin) sekä yhteisharjoitus ja ensimmäinen esiintyminen elokuun Kristusjuhlien yhteydessä 8.–9.8.09.

Jos tunnet kiinnostusta asiaan, niin ota yhteys

Paavo Lievonen
Jyväskylä

Puh. (014) 633 334 tai sähköpostitse

paavo.lievonen@kolumbus.fi

Elämä Vapahtajan sovituksien varassa

Nyt pääsemme siihen, mihin etsimme vastausta: mitä se merkitsee, että Jumala lähetti Poikansa sovittajaksi, hyväksyi Poikansa teon ja julistuttaa jatkuvasti syntien anteeksi saamista Kristuksen tähden.

Mitä tämä merkitsee *meille*?

Kysykää niiltä, jotka käytännössä ovat löytäneet sydämeensä rauhan, kuten vanhat hyvin sanovat, ”Kristuksen verestä”, ”Kristuksen haavoista”, ”ristin evankeliumista”, ”Golgatan ristin juurelta” jne. Varsin epämodernia puhetta – mutta tämä puhe pitää paikkansa.

Kysykää niiltä, joita ennen painoi ”synnin taakka” ja jotka syyllisyydentunnessaan pälyilivät oikealle ja vasemmalle, mihin paeta, ja jotka epätoivoisesti etsivät itselleen puolustusta milloin muiden samanlaisista pahoista teoista, milloin ateistien väittämistä, milloin yleisestä välinpitämättömyydestä mutta joiden sydän siitä huolimatta jäi levottomaksi kuin tuulesa värisevä ruohonkorsi.

He löysivät ehkä jonkun psykologin tai sosiologin lohduttajakseen: Tuskasi on yleisinhimillistä, ota asiat rauhallisesti, hyvä on että avaudut, aika on parantava haavasi. Mutta piikki jäi tuntoon.

Näit Jumalan lapsia, ehkä jonkun tuoreeltaan parannuksen tehneen ja uskoon tulleen, jonka kasvoista loisti ilo ja joka huudahti sinulle välittömästi ja vilpittömästi: Vasta nyt, kun olen saanut syntini anteeksi Suuren Sovittajani tähden ja kun se

on minulle julistettu hänen nimessään ja veressään, minulla on rauha. Nyt olen onnellinen, nyt olen vapaa.

Huomaat tällaista nähdessäsi ja kuullessasi, ettei kristinuskossa ole kysymys opeista eikä aatteista eikä ideologioista, joista väitellään ja joita noin vain muutellaan, vaan *elämästä Jumalan armahtamana Vapahtajan suuren sovituksien varassa*.

Tässä on ero uskon ja epäuskon, Jumalan lasten ja maailman lasten välillä, tässä sydämen rauha, joka koettuna ja jatkuvasti koettavana osoittaa kertakaikkisen, historiassa takana päin olevan, perinteellisen, vanhan ja muuttumattoman voiman.

Osmo Tiililä (1904–1972)

Helsingin yliopiston

dogmatiikan professori

Ote kirjasta Miksi kristinuskoa ei voi ei tarvitse eikä saa uudistaa?

Kiitämme ja etsimme

Kiitämme kaikkia, jotka tähän mennessä ovat lahjoituksillaan jo olleet mukana rakentamassa vanhojen kirjojen kirjastoamme. Haluamme luoda tulevalle sukupolvelle paikan, josta he voivat lainata edellisten sukupolvien parasta hengellistä opetusta.

Otamme edelleen vastaan kirjalahjoituksia. Etsimme mm. Muroman, Lutherin ja Roseniuksen kirjoja ja erityisesti Tiillän kirjoja Systemaattinen teologia I-II.

Lisätietoja puh. (019) 41 42 43.

Evankeliumin Opintoyhdistys ry

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköposti: evank@evank.org
Internet kotisivut: www.evank.org
 webmaster Petri Malk
Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Toimintasihteeri: Maarit Kenttälä, puh.
 045 1255 471, maarit.kenttala@evank.org
Sielunhoidollista keskusteluapua:
 Fil.maist. Kaija Kallioinen,
 p. 040 538 3461,
 kaija.kallioinen@kolumbus
 Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119,
 maire.lyytinen@pp.inet.fi
 Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
 rov.o.peltola@kolumbus.fi
 Tri Paavo Suihkonen, p. (014) 373 1185
Tuki työlle:
 313130-1171701 (Handelsbanken)
 800015-70994146 (Sampopankki)
 ESLH:n lupa OKU 2493 A /27.12.07

Laskujen maksutili:
 426012-268782 (Lammin Säästöpankki)

Armo riittää

Kotien hengellinen lukemisto

6. vuosikerta. Lehti on maksuton.
 Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset ja osoitteen muutokset:

PL 17, 05831 Hyvinkää
 puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk

ISSN 1797-2477 (Painettu)

ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

Verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut lehden numerot ovat luettavissa Internetissä Adobe pdf-muodossa julkaisijan kotisivuilla osoitteessa www.evank.org.

Painopaikka: Suomen Printman Oy
 Hyvinkää, 2009

Kiitos EVOP:n työlle antamastasi tuesta!

Saajan tilinumero. Mottagarens kontonummer.	313130-1171701 (Handelsbanken) 800015-70994146 (Sampopankki)	TILISIIRTO GIRERING Maksu välitetään saajalle vain Suomessa kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.	
Saaja Mottagare	Evankeliumin opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43	ESLH:n lupa OKU 2493 A /27.12.07	
Maksaja Betalar		Valitse viitenumero 1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle Kiitos!	
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref. nr	
Tiilitä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag	Euro

M – Suomen
Posti Oyj

Työntekijän arkea alkukirkossa

Vihjailut ja syytökset tekivät Paavalin elämästä raskaan

Paavalin kyyneleet vuotivat usein hänen kirjoittaessaan. Miltei jokaisella sivulla olen näkevinäni niiden jälkiä. Syvä epätoivo olikin eräänä syynä siihen, että Paavali kirjoitti 2. Korinttilaiskirjeen (2. Kor. 1:8-10). Kirje on lähtöisin päättäväisyydestä, joka on syntynyt miltei ylivoimaisesta ahdistuksesta ja kärsimyksestä.

Elämänsä päivinä Paavali joutui väärinymmärrysten kohteeksi sekä ystäviensä että vihamiestensä puolelta. Väitettiin, että Paavalin esitys evankeliumista erosi Jeesuksen evankeliumista, että se oli hänen omaansa. Siksi monet pitivät häntä harhaopettajana. Häntä syytettiin siitä, että hän jätti huomioonottamatta Israelin valittujen etuoikeudet ja julisti koko maailmaa käsitettävää uskontoa. Sanottiin, ettei hän välittänyt mitään 2000-vuotisesta juutalaisesta perinteestä, vaan saarnasi pelastusta kaikille. Tätä nimitettiin harhaopiksi.

Toiset sanoivat, ettei hän edes ollut Jeesuksen opetuslapsi. Hän oli ulkokultailija ja ettei ollut niin muodoin mitään syytä kuunnella häntä. Oli sellaisiakin, jotka syyttivät häntä siitä, että hän oli käyttänyt väärin korinttolaisilta Jerusalemin puutteenalaisille kristityille keräämiään varoja. Todistaakseen hänen syyllisyyttään he urkkien tiedustelivat, mitä hän tarkoitti sanoessaan, ettei voinut mennä Korintiin. Jos hän olisi ollut syytön, he sanoivat, hän olisi mennyt sinne ja antamalla selityksen poistanut itseään koskevat epäluulot.

Toisilla taas oli epäilyjä Paavalin naimattomuutta koskevan puolustuksen pätevydestä.

Joka puolelta arvostelu ryntäsi tätä varhaiskristikunnan lähetyssaarnaajaa vastaan. Ellei vastustus olisi mennyt arvostelua pitemmälle, sen kestäminen olisi ollut helpompaa, mutta se sai yhä kiihkeämpien hyökkäysten muodon.

Pahimmat niistä tulivat juutalaisten puolelta. Erittäinkin Efesossa heidän vihansa kehittyi kiihkeäksi vainoksi. Kolmen vuoden aikana siellä suoritettuna ahkeran työn tulokset tulivat miltei täydellisesti poispyyhityksi. Melkeinpa voimme sanoa, että sitä työtä, jonka suorittaminen sekä saattaminen suureen kukoistukseen oli vaatinut hänen sydämen verensä, oli lyhyessä hetkessä (niin kuin näytti) kohdannut häviö.

Tämä on eräs hengellisen työn suurimpia vaikeuksia. Siemenet ovat kylvetyt hiljaisuudessa ja juuri kun luulemme jo tainten varttuneen ja alkavan kasvaa hedelmää, ne revitään juurineen irti maaperästään. Paavali oli työskennellyt Korintissa 1,5 vuotta. Sen ajan kuluessa hän sai sielläkin tehdä työtä herkeämättä ulkopäin tulevan vainon ja seurakunnan puolelta tulevan väärinymmärryksen alaisena. Solvauksista välittämättä nöyrässä ja hiljaisessa hengessä hän kilvoitteli eteenpäin.

Tojohiko Kagava

Kirjassa Kärsimys on suuri asia. 1938.